

Vážení pracovníci úžasných relácií.

Na začiatok môjho listu Vám chcem poďakovať za zaslanie CD a knižky „Životné križovatky“, ktorými ste ma milo prekvapili. Som šťastná, že vysielate tak úžasné relácie, ktoré duchovne naplňajú a občerstvujú srdce nielen mne, ale aj mnohým mojím známym.

Posielam Vám poukážkou aspoň malú čiastku. Keďže som nezamestnaná, vyššiu čiastku prispieť nemôžem. Napísali ste, že radi prijmete svedectvo, alebo duchovný zážitok. Preto sa chcem s Vami podeliť o ten úžasný deň, keď vstúpil do môjho srdca a života Pán Ježiš a dal mu zmysel. Mám 23-ročnú dcéru, ktorej som od malička vštepovala do srdiečka lásku k nášmu Pánovi a spolu sme HO chválili piesňami. Pomáhal nám v každej ťažkej chvíli, ktoré prišli v tomto našom živote.

Moje svedectvo je na povzbudenie viery Vás aj poslucháčov a je nasledovné:

Bola som vychovávaná v katolíckej rodine. Bola som na 1. svätom prijímaní, na birmovke, chodila som pravidelne do kostola. Nikdy som však s toho nepociťovala radosť. Vôbec som ničomu nerozumela. Keď som mala 18 rokov, zomrela mi mama a odvtedy som prestala chodiť do kostola. Prestal som sa modliť. Ale veriť v Boha som neprestala. Vydala som sa 22 – ročná a kráčala životom bez Pána Ježiša Krista do mojich 30-tich rokov.

Do mojej rodiny vstúpili tragické udalosti. Brata zabilo auto – mal 37 rokov, švagriná zomrela po operácii srdca ako 39 ročná. Začala som sa báť smrti, ale aj života. V tejto zúfalej situácii ma oslovila stará babička, ktorá úžasne svedčila o Bohu a o Jeho Synovi Ježišovi Kristovi. Pritom rozprávaní som začínala pociťovať zvláštny pokoj. Mnohé veci o ktorých hovorila táto milá babička, ma rozpomínali na to, čo hovorila aj moja milá mama. Táto žena však bola evanjelička. V rozhovore povedala, že to nevádi akého je kto vyznania. Boh nás nerozdelil, to ľudia si utvorili všelijaké vyznania. Ráz bude jedno stádo a jeden Pastier. Hlavný je vzťah k Pánu Ježišovi Kristovi.

Babička povedala: „Keď vyznáš v pokore a úprimnosti hriešnosť Pánovi Bohovi, On Ti odpustí v mene Pána Ježiša Krista, očistí Ťa od hriechov a staneš sa Božím dieťaťom.“

Jedného večera som pocítila svoju beznádejnosť a prosila som Pána Boha o záchranu a odpustenie skrze obeť Pána Ježiša Krista. Nasledujúce ráno 18.08.1980 bol pre mňa úplne novým dňom. V mojom vnútri pokoj, vyrovnanosť, radosť zo života, ktorú som predtým nemala a nepoznala.

Dátum viem presne preto, že v kalendári „Cestou života“, ktorý som vtedy čítala bol dátum a napísané:

„A povedal jej: Odpustené sú Ti hriechy“.

Verím a uverila som, že tieto slová z Lukášovho evanjelia verš 48, patrili práve mne a že mi Pán Ježiš odpustil, daroval spasenie a večný život.

Od toho dňa sa môj život veľmi zmenil. Začala som čítať Sväté písmo, z čoho som mala veľkú radosť. Akoby Pán Ježiš ku mne hovoril, veľa vecí sa mi objasňovalo. Slovo Božie ma mnohokrát potešilo, dalo úžasné odpovede na dané situácie, alebo problémy, bolo to a je to vždy veľmi úžasné. A tak som sa stále viac utvrdzovala, že Pán Ježiš je živý a že mi chce pomáhať a ma viesť životom, tak ako som Mu odovzdala a odovzdam svoj život a srdce.

Viacrát som počula a počúvam v kresťanskom zhromaždení tieto úžasné pravdy od kňazov. Stále viac som túžila a túžim ísť do kostola a dnes viem čo je pravé a správne.

Keď sa pýtam kazateľa – odpoveď je, že zhromaždenie. Farár – katolícka cirkev, svedkovia Jehovovi zasa, že oni. Mala som z toho zmätok. A tak som pokľakla na svoje kolená v samote, vzala do rúk Sväté písmo a s modlitbou prosila o odpoveď, aby ma Pán viedol. A On ma nenechal na pochybách. Nič som v Svätom písme nehľadala, predložila som – otázku, otvorila, kde mi padol zrak, tam som čítala. A tak sa môj zápisník plnil a plní Božími odpoveďami. V mojej duši vládne pokoj.

K tomu svedectvu matky pripojila aj svedectvo dcéra a tá nám píše:

Môj príbeh je takýto :

chcela by som sa s vami podeliť o neuveriteľný zážitok, ktorý sa stal, keď som mala 12 rokov. Tento zážitok je dôkazom toho, že ak človek vloží svoj život do Božích rúk, Boh bude chrániť každý jeho krok a vytrhne ho z každého nebezpečenstva.

Píše:

Tak ako každé leto aj v roku 1994 som strávila leto s maminou u sesternice na strednom Slovensku. Moja mamina je hlboko veriaca, ale nemyslím tým vysedávanie v kostole a ceremónie s tým spojené. Pre ňu je Boh tým najlepším priateľom a neobracia sa Naňho len keď potrebuje pomoc, ale chváli Ho dennodenne...

Po niekoľkých dňoch plných zážitkov sa náš pobyt chýlil ku koncu, kufre sme mali pobalené, lístky na autobus kúpené a keďže do odchodu ostávali ešte asi 2 hodiny, tak sme s rodinou sedeli a rozprávali sa. Zrazu som z ničoho nič a povedala: „ Nesmieme nasadnúť na ten autobus!“ Všetci sa na mňa udivene pozreli, no potom sa usmiali lebo si mysleli, že mi bolo tak dobre, že nechcem ísť domov. Ja som však pocítila úzkosť v hrudi, rozplakala som sa a opakovala som, že na autobus nesmieme nasadnúť. Sama som tomu nerozumela, nebola som nijaké rozmaznané dieťa, veď k sesternici sme cestovali každé leto a vždy sme normálne odišli.

Nikto môjmu správaniu nerozumel, len mama vedela, že som pravdovravná a veľmi citlivá a tak sme na ten autobus nakoniec nenastúpili. Odcestovali sme až na druhý deň. Do Bratislavy sme prišli šťastlivo a asi po hodine zazvonil telefón. Bola to sesternica a s chvejúcim hlasom mamine povedala: „Teta, dobre, že ste poslúchli Veroniku, ten autobus, s ktorým ste mali odcestovať, havaroval a prvé dve miesta, kde sedávate (vpravo, vedľa vodiča, kvôli mojej cestovnej nevoľnosti), boli úplne zdemolované.

Ďakujem za túto záchranu Pánu Bohu a odkazujem tým, ktorí počujú toto svedectvo:

„Nevolajte k Bohu, len keď ste v núdzi, ale chváľte Ho Každý deň a On vás v ťažkých chvíľach vezme za ruku ako otec svoje dieťa a povedie vás.“ (Veronika 23 – ročná, s mamičkou).